

heden til at forandre hele den Bestemmelse, som Kolonialloven indeholder med Hensyn til Fremgangsmaaden ved Love, der vedtages herhjemme. Der er en Fremgangsmaade, bestemt ved Koloniallovens § 1, og en anden derfra afvigende ved Koloniallovens § 2. Saa vidt jeg kan se, bundet hele denne Forstel i, at den Gang, da Kolonialloven blev givet, i 1863, bestod der en Forstel mellem Kongerigets Lovgivningsmagt og Monarkiets Lovgivningsmagt, men efter at hele denne Afstillelse for længst er ophørt, mener jeg, der er Grund til, naar man nu staar over for en Forandring af Kolonialloven, ogsaa at lade Virkningen af denne Forfælselighed falde bort. Jeg vil i ethvert Tilfælde paa et senere Stadium tillade mig at stille Endringsforslag i saa Henseende.

Finansministeren (Littichau): Idet jeg fremkommer med nogle Bemærkninger i Anledning af de her under Debat værende bestående Love, vil jeg straks udtale, at det bliver kun saa Bemærkninger. Det turde allerede ligge deri, at Lovforslagene væsentlig ere blevne fremsatte i samme Form, hvori de saa ofte have foreligget for dette Ting, saa der for mig ikke bliver Anledning til vidtløftige Forhandlinger. Men det vil yderligere ogsaa være en Følge deraf, at efter min Opfattelse Lovforslaget her i Dag har fundet en, om jeg maa sige, nogenlunde venlig Modtagelse fra forskellige Sider af Tinget. Naar navnlig det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (A. Sørensen) udtalte, at han i Forelæggelsen her saa et Forhandlingsgrundlag, er jeg aldeles enig med ham, og jeg skal henstille, om ikke ethvert Lovforslag, der fremsættes, det være sig af Regeringen eller af private, netop er til Forhandling og ikke til at modtage og vedtage i uforandret Skikkelse. Det er netop ogsaa det Standpunkt, jeg i høj Grad staar paa, at jeg er villig til at indgaa paa passende og af Grunde belagte Endringer til det foreliggende Lovforslag. Det samme ærede Medlem har gjort en Betragtning gældende i sit Foredrag angaaende disse Koloniers Frugtbarhed. Han gjorde opmærksom paa, at det var et sjældent frugtbart Terrain, der var underlagt disse Der. Det er jo ogsaa Tilfældet indtil en vis Grad, idet der jo er en af Derne, St. Croix, som langt overgaar de andre i Frugtbarhed. Som han ogsaa vil indrømme, er der usfrugtbare Strækninger ogsaa i disse Kolonier. Hvad jeg især vil tillade mig at udhøve, er, at man kan benytte en frugtbart Strækning paa saa højt forskellige Maade. Man ser i Nordamerika paa den

gamle Jomfrujord, at f. Eks. Hvededyrking fortsættes ensidig af Jordbrugerne, idet at de nu have de Indtægter af den, som de have haft forhen, og det er dog Jordbrugere, der tilhøre en Nation, som man skulde tro, fulgte med paa Fremstridsvejen og ikke vilde staa tilbage. Saaledes er det jo ogsaa muligt, at der paa St. Croix, naaget Dens store Frugtbarhed, finder en noget ensidig Benyttelse Sted af Jorden. Her er man vist mere end paa andre Steder henvist til at følge de gamle Vaner. I det mindste vil det vist være længe, inden Sukkerdyrking afløses af Kultur af andre Planter i nogen væsentlig eller nævneværdig Udstrækning. Men saa maa man ogsaa tage Hensyn til de foreliggende Omstændigheder og indrette sin Lovgivning og Administrationsfremgangsmaade efter de saaledes foreliggende Forhold og tage i Betragtning, at den Ensidighed, som jeg tillod mig at berøre, maaste ikke saa let her som mange andre Steder kan afhjælpes, at man ikke saa let kan staa ind paa andre Maader. Denne Bemærkning ligger mig saa nær, da det efter min Mening med Rette ofte er fremhævet, at den danske Jordbruger i Moderlandet i saa Henseende har forstaaet at variere sin Produktionsvirksomhed i Forhold til Jorden og derved gennem har holdt sig, om man saa tør sige, oven Vandt, hvilket jo er en stor Ros for det danske Landbrug, og sikkert kan nævnes netop som noget, der fortjener at fremhæves. Naar det samme ærede Medlem henpegede paa, at der var forskellige af de om sig græbende og meget opslugende Udgifter paa Derne, navnlig henhørende til Administrationen, som det maatte være enhver Regerings Pligt at søge reducerede, kan jeg for saa vidt være enig med ham, som jeg selvfølgelig ogsaa anerkender og tidligere har udtalt, at Sparommelighedsprincippet er det ene rigtige og bør være det raadende paa Finansomraadet. Men det ærede Medlem tager til en vis Grad fejl, naar han af mig ventte, at jeg paa de administrative Udgifter for Derne, som han selv omtalte, skulde kunne forudsættes at ville foretage væsentlige Redskættelser og Beparelser. Maaste vil man efter Sagens Natur og Udviklingens Gang kunne komme til saadanne Beparelser, det haaber jeg, man kan i Tidens Løb, baade med Hensyn til Militærudgifterne og Polititudgifterne eller snarere enten med Hensyn til disse eller hine, thi skal der reduceres paa den ene Post, saa stiger maaste selvfølgelig den anden. Men hvis man altsaa kunde komme til saadanne Beparelser, ønsker jeg dog, at de skulle fremkomme, efter at man er kommen ved Overens-